

Ur Kulneff'

Och efter kvällen räcker till
Och minnet ger oss glädje än,
Om Kulneff jag berätta vill,
Säg, har du hört om den?
Det var en äkta folkets man,
Båd' dö och leva kunde han,
Den främste, där det höggs och stacks,
Den främste, där det dracks.

Att kämpa, kämpa nätter, dar,
Det var för honom tidsfördriv;
Att falla endast blomman var
Utan en hjältes liv.
Vad vapen man i handen höll,
Det var detsamma, blott man föll,
I stridens eller lekens ras,
Med sabel eller glas.

Och älska var hans hjärtas lust,
Och lika fritt som snabbt hans val:
Han kom blott från en blodig dust
Och gav helt färmt en bal;
Och sen han lågat natten ut,
Tog han sin skönas sko till slut
Och fyllde de ur närmsta bål
Och drack sin avskedsskål.

Du skulle sett hans anletsdrag!
Än finns på mången hyddas vägg
Bland tavlor en av eget slag,
En bild av bara skägg;
Du träder närmre, och du ser
En mund, som under skägget ler,
En blick, helt öppen, varm och mild,
Det är just Kulneffs bild.

Dock fick man vara trygg och van
För att ej blekna vid hans chock;
Var man det minsta rädd för fan,
Var man för honom ock;
Det var på håll hans åsyn blott,
Som skrämde mer än pik och skott,
Och hellre såg man mot hans hugg
Än mot hans svarta lugg.

[...]

Än talar mången moder om
Sin skräck, när utan krus och lov
Rakt fram till vaggan Kulneff kom,
Där hennes älskling sov.
Men, säger hon, han kysste blott
Mitt barn och log så fint, så gott,
Som nu hans bild på väggen där,

Om blott man närmre är.

Visst är, att i sitt rätta ljus
Var gubben Kulneff god som guld;
Man klandrar, att han tog ett rus,
Det var hans hjärtas skuld;
Och detta hjärta bar han med,
Då han höll frid, som då han stred:
Han kysste och han slog ihjäl
Med samma varma själ.

[...]

Och var det varmt och var det kallt,
I regn, i snö, om dag, om natt,
Allt syntes Kulneff överallt
Och gjorde spratt på spratt;
Och ställdes här mot här till slag,
Visst märkte man, var han tog tag,
Den fria stäppens käcke son,
Kamraten långtifrån.

Dock hade Finlands hela här
Ej kunnat visa en soldat,
Som ej höll gamle Kulneff kär
Som trots en stridskamrat.
Och syntes blott hans kända drag,
Då grinade av välbehag
Mot björnen från kosackens land
Hans bror från Saimens strand.

[...]

Hans arm har domnat längesen,
Han föll i strid med svärd i hand,
Hans ära lever kvar allen,
Bestrålade hans land;
Och var hans namn du nämnas hör,
Hör du den tappre nämnt framför;
Den tappre, vilket härligt ord
Av tacksam fosterjord!

[...]

Hurra för Kulneff, för hans mod!
Hans like skall ej hittas lätt;
Vad mer, om än han göt vårt blod,
Det var hans krigarätt.
Han var vår fiende, välan,
Vi voro fiender som han;
Att han högg in med fröjd som vi,
Var det ett ont däri?

Förhatlig är den fege blott,
Åt honom ensam hån och skam,
Men hell envar som tappert gått
Sin krigarbana fram!

Ett glatt hurra, ett högt hurra
För varje man, som kämpat bra,
Vadhelst han blev i livet än,
Vår ovän eller vän!